

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 24 Μαρτίου 1953 (Π.Ο.Η.) Έτος Δ'. Αριθ. 125 — Τιμή Φύλλου Δοχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταύρος Καραμάντος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Έξάμηνος δραχ. 15.000 — Έτησία δραχ. 30.000 Έξωτερικοῦ: Έξάμ. δολ. 3. — Έτησία δολ. 6
Γραφεία: Όδός Χαλκοκονδύλη 7 — Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΕΠΙ ΤΗ 25ῃ ΜΑΡΤΙΟΥ

ΜΕΙΝΑΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

Υπό του Σεβασμ. Επισκόπου Διευλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

*«Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἣ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήμετε, καὶ μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε»,
(ΓΑΛ. Ε'. 1)*

*«Τιμῆς ἡγοράσθητε, μὴ γίνεσθε δοῦλοι ἀνθρώπων.»
(Α' ΚΟΡ. Ζ', 23)*

Ἡ Ἐλευθερία εἶναι δῶρον Θεῖον καὶ ἐδόθη εἰς τὸν ἄνθρωπον εὐθύς, ὡς οὗτος ἐπλάσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ δωρεὰ αὐτῆς τῆς Ἐλευθερίας εἶναι Θεῖα καὶ ἀναφαίρετος· ἐδόθη δὲ διὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, δικαίους καὶ ἀδίκους, καθὼς ὁ ἥλιος, ὅστις ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροῦς καὶ ἀγαθοῦς· καὶ καθὼς ἡ βροχὴ ἔρχεται ἐπὶ τῆς γῆς διὰ πάντας, δικαίους καὶ ἀδίκους.

Ἡ δωρεὰ αὐτῆς τῆς Ἐλευθερίας ἐδόθη καὶ ἀνὴρ καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν ψυχὴν, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ.

Ναί, ἡ ψυχὴ εἶναι ὁ ἄνθρωπος· ἡ ψυχὴ λαμβάνει τὰς δωρεὰς τοῦ Θεοῦ· καὶ αὕτη παρέχει ταύτας εἰς τὸ σῶμα.

Ἡ ψυχὴ λοιπὸν ἔχει τὴν δωρεὰν τῆς Ἐλευθερίας καὶ εἶναι ἐλευθέρη. Διὰ τὴν ψυχὴν δὲν ὑπάρχουν δεσμά, ἀφοῦ μάλιστα, ἀπαξ ἐλευθερωθεῖσα διὰ τῆς Θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ, κατέστη ἐλευθέρη καὶ αὐτοῦ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος· ἀκόμη δὲ, καὶ ἐὰν ποτὲ ἡ ἁμαρτία θελήσῃ νὰ θέσῃ δεσμὰ εἰς αὐτήν, δύναται αὕτη νὰ θραύσῃ αὐτὰ ἐπικαλουμένη τὴν δύναμιν τῆς Θείας Θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ.

Δὲν ὑπάρχουν διὰ τὸν ἄνθρωπον δεσμά, ἀφοῦ ἡ ψυχὴ του εἶναι προωρισμένη νὰ ζῇ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας ἐλευθέρη καὶ ἀδούλωτος· καὶ ἀφοῦ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐνανθρωπήσας, ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα δύναται νὰ θραύσῃ καὶ τὰ πλέον σκληρὰ δεσμά.

Καὶ ἐὰν ὑποτεθῇ, ὅτι ὑπάρχει δουλεία διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ δεσμά, τὰ ὁποῖα δύναται νὰ ἀφαι-

ρέσουν τὴν ἐλευθερίαν του, ταῦτα μόνον τὸ σῶμα δύναται νὰ δουλώσῃ, ποτὲ ὅμως τὸ φρόνημα, οὔτε τὴν συνείδησιν, οὔτε τὸ πνεῦμα, ἅτινα ἀποτελοῦν δυνάμεις τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία δὲν περιορίζεται, δὲν δέχεται δεσμὰ ἐκ οὐδενί, ἀλλὰ περὶ ὑψηλὰ πάντοτε καὶ φεύγει, ὅπου αὐτὴ θέλει.

Διὰ τὴν ψυχὴν δὲν ὑπάρχουν δεσμά, αὐτὸ βεβαίουν τὰ γεγονότα, αὐτὸ λέγει ἡ φύσις τῆς.

Ἐνεκεν τούτου καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ, ἡ ὁποία σήμερον ἐορτάζει τὰ νικητήρια τῆς Ἐλευθερίας τῆς, ἔμεινεν ἀδούλωτος διὰ μέσου τῶν αἰώνων, καθὼς ἔμεινεν ἀδούλωτος, διὰ μέσου σκληρῶν δι' αὐτὴν αἰώνων, ἡ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ ψυχὴ, ἥτις ἀδελφωθεῖσα μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς, ἀπετέλεσαν τὴν ὑπερἐλευθέραν ψυχὴν, ἡ ὁποία ὑψώνει τὸ λάβαρον τῆς Ἐλευθερίας καὶ ἐμψυχώνει τοὺς Μεγάλους Ἡρώας ἀνὰ τοὺς αἰῶνας.

Ναί, οἱ Ἕλληνες διήλθον διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου καὶ ἐδοκίμασαν πικροτάτην δουλείαν καὶ ἔφερον σκληρὰ καὶ βαρὴ δεσμά, ἐπὶ αἰῶνας ὀλοκλήρους· ἀλλ' ὅμως ἡ ψυχὴ των ἔμεινεν ἀδούλωτος καὶ ἐλευθέρη, πετώσα δὲ εἰς τὰς σφαῖρας τῶν Ἑλληνικῶν Ἰδανικῶν, τὰ ἔκαμε πάλιν νὰ ζήσουν ἐλεύθερα καὶ νὰ λαμπρύνουν τὸ Πανελλήνιον καὶ νὰ φωτίζουν τὴν Οἰκουμένην.

Ἀνθηροτάτη καὶ ἐνδοξος λάμπει ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία. Ἀλλ' ὅταν οἱ Βυζαντινοὶ Ἕλληνες ἤρχισαν κατὰ μικρὸν ἀποβάλλοντες τὸν πρὸς τὴν Θεῖα θερμὸν ἔρωτα, καὶ τὸν πρὸς τὴν Θρησκείαν ζῆλον τὸν διεδέχετο ἡ ὑπόκρισις καὶ ἡ τυπολατρεία, ἀκόμη δὲ, ὅταν ἡ Θρησκεία τοῦ Πνεύματος περιορίζετο, παρ' αὐτοῖς, εἰς πομπὰς ἐπιδεικτικὰς καὶ τύπους ἐξωτερικοῦς, μετὰ τῶν δέ, ἀντὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ἐγκαθιδρύθησαν αἱ ἐριδες καὶ κατεμερίζοντο εἰς ἀνοήτους αἰρέσεις, τότε, ὦ τότε! βαρβαρικά ἐπιδρομαὶ ἀλλεπάλληλοι εἰς τὰς χώρας ἐγέ-

νοντο καὶ τέλος τὰ τουρκικὰ στίφη, λαῦρα κατ' αὐτῶν ἐπέπεσον, φέροντα σφαγὰς καὶ ἐρημώσεις πανταχοῦ!

Ἐκτοτε ἱεροφάνη νύξ κατεκάλυψε τὴν πρώτην φασινὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῶν φώτων ἐστίν, καὶ τέσσαρες αἰῶνες σκληρᾶς δουλείας ἐπεκάθησαν βαρεῖς ἐπὶ τὴν χώραν ἐκείνην, ἥτις ἄλλοτε ὑπῆρξεν ἡ μήτηρ τῆς Ἐλευθερίας.

Ἡ Ἑλλάς τότε ἐδωροεῖτο, καὶ παρ' αὐτῶν τῶν ἄλλοτε ὡς αὐτῆς εὐεργετηθέντων, νεκρὰ καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς γλυκεία μέν, ἀλλὰ ψυχρὰ!

Ἡ Ἑλλάς νεκρά! Οἱ Ἕλληνες δεῦλοι! Ἄλλ' ἡ ψυχὴ ἡ Ἑλληνικὴ ἐλευθέρως πάντα ζῇ, καθὼς ἡ ἰδία τότε ἔψαλλε μετὰ τοὺς ὕμνους, τοὺς ὁποίους μόνη συνέθετε. «*Σὺν τῇ σπῖθι κρυμμένη στή στάχτη ἐκρυβόταν γὰρ μάς λευτεριά· ἥρ' ἡμέρα πετιέται ἀνάφται, ἔξανοίχθη σὲ κάθε μεριά*». «*Εἶμαι Ἕλλην τὸ καυχῶμαι ξεύρω τὴν καταγωγὴν μου, ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ μου ἐλευθέρως πάντα ζῇ*».

Εἰς τὴν ψυχὴν δεσμὰ δὲν χωροῦν, δι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ ἔμεινε ἀδούλωτος ἐπὶ τέσσαρας ὁλοκλήρους αἰῶνας, χωρὶς νὰ ἐπηρεάσουν τὴν Ἐλευθερίαν τῆς καὶ τὰ σκληρὰ καὶ βάρβαρα δεσμὰ, τὰ ὁποῖα κατέβλητον τὰ Ἑλληνικὰ σώματα καὶ ἔκαμνον τὴν Ἑλληνικὴν γῆν νὰ στενάζῃ βαθυτάτα.

Ἐπὶ τέσσαρας ὁλοκλήρους αἰῶνας προσεπάθησαν οἱ βάρβαροι κατακτηταί, με ἀνήκουστα δεσμὰ καὶ μαρτύρια καταβλίσοντες τοὺς Ἕλληνας, νὰ ὑποδουλώσουν τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν, ἀλλ' εἰς μάτην· διότι ἡ σπῖθα, ἡ κρυμμένη μέσα εἰς τὴν ἐλευθέραν ψυχὴν, ἔγεινε Ἐλευθερία καὶ ἐσκορπίσθη εἰς κάθε μεριά τῆς Ἑλληνικῆς γῆς.

Σὺν σήμερον, ὅτε ἠκούετο μελωδικῶς ἡ ψαλμοδία τοῦ ὕμνου: «*Ἐθαγγελίζου γῇ χαρὰν μεγάλην, αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δεξάν*» τὸ φῶς τῆς Ἐλευθερίας ἐσκορπίζε τὰς ἀκτίνας του εἰς ὅλην τὴν Ἑλληνικὴν γῆν.

Ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τὸ μήνυμα τοῦ οὐρανοῦ: «*Ἐθαγγελίζου γῇ χαρὰν μεγάλην*» ἐμήνυε τὴν Ἐλευθερίαν τῆς ψυχῆς ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας· καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸ σύνθημα τῆς Ἐλευθερίας, τὸ ὁποῖον ἠκούετο ἀπὸ χίλια στόματα: «*Ἐλευθερία ἢ Θάνατος*» ἐμήνυε τὴν Ἐλευθερίαν τῶν Ἑλλήνων ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς δουλείας.

Ἐπὶ πενήντας περισσοτέρους, τῶν τεσσάρων, αἰῶνας, οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ εὐρέθησαν ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἀγιοτάτης τοῦ Χριστοῦ Πίστεως καὶ ἐδοκίμασαν ἀνηκούστους διωγμοὺς καὶ φορικτὰ δεσμὰ, ἀντίκρουσαν δὲ ποταμοὺς αἱμάτων καὶ ἐδοκίμασαν σκληρὰ καὶ ἄγρια μαρτύρια, χωρὶς ἡ ψυχὴ τῶν νὰ δουλωθῇ. Τοῦτον ἡ ψυχὴ ἔμεινε ἐλευθερά καὶ πετοῖσε εἰς τοὺς ὠραίους κόσμους τῶν ἐφῆσεων καὶ τῶν ἰδανικῶν τῆς Ἀγιοτάτης Θρησκείας τοῦ Χριστοῦ καὶ οὐδέποτε εὐρέθησαν δι' αὐτὴν δεσμὰ, οὔτε ποτὲ ὑπέκυψεν εἰς τὴν βίαν.

Μάτην ἐκοίτασαν οἱ ἐπιθυμήσαντες νὰ δεσμεύσουν τὴν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν ψυχὴν αἰῶνιῶν ἐχθροὶ τῆς Ἀγιοτάτης Θρησκείας τοῦ Ἐστανρωμένου, ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἡρόδου μέχρι τῶν διωκτῶν τῆς σήμερον. Αὐτοὶ πάντες ἀπολέσθησαν καὶ

ὡς ἱμάτιον ἐκαλαιώθησαν, ἡ δὲ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ ψυχὴ ἐλευθέρα ζῇ καὶ τὰ ἱερὰ ἰδανικά της, ὡς αἰωνία ἀσβεστος λαμπρὰς τῆς ἀληθείας, φωτίζουν, καὶ θὰ φωτίζουν αἰωνίως, τὸν δρόμον τῶν ἐπερχομένων γενεῶν.

Ἐλευθερία ἢ θάνατος! Εἶναι τὸ σύμβολον τῶν δύο ψυχῶν τῆς τε Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ὁρθόδοξου Χριστιανικῆς. Τὰ πάντα δι' ἀμφοτέρας ταύτας κοινὰ, τὸ σύμβολον, τὰ δεινὰ, τὰ δεσμὰ, οἱ διωγμοὶ καὶ οἱ κατατρεγμοὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξέρχονται ἀκατάβλητοι, καὶ αὐτὰ πάντα τὰ κοινὰ μαζὺ μετὰ τὴν ἀλήθειαν, εἰς τὴν ὁποῖαν πιστεύουν ἀμφοτέρω, ἀπετέλεσαν τὸν εἰς ἀλλήλους σύνδεσμον, ὅστις συνέσφιγγεν αὐτὰ, ὥστε αἱ δύο ἀπετέλεσαν μίαν ψυχὴν—τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν ψυχὴν—ἥτις ὑπὸ τὴν δῆδα τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ καὶ μετὰ τὸ φῶς αὐτῆς φωτίζει, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, τὸν δρόμον ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Αὕτη ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ ψυχὴ, ἐφορτάζουσα τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς πνευματικῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας δοξάζει τὸν Ζῶντα Θεόν, ὅστις ἐδωρήσατο αὐτῇ τὴν αἰωνίαν καὶ ἀκατάλυτον Ἐλευθερίαν.

Αὕτη εἶναι ἡ δύναμις τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξου Χριστιανικῆς ψυχῆς. Ἀκούσατε ὅλοι οἱ διώκται αὐτῆς καὶ οἱ πιστεύοντες, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ τὴν δουλώσητε! Naί, ἀκούσατε πάντες οἱ διώκται τῆς ψυχῆς αὐτῆς, ὅπως καὶ ἂν ὀνομάζεσθε, εἴτε Ἀθεοὶ κομμουνισταί, εἴτε Χίλιασταί, εἴτε Μασόνοι, εἴτε Παπισταί, εἴτε Προτεστάνται καὶ Προτεσταντίζοντες, εἴτε Ἀρχοντες Ἐκκλησιαστικοὶ εἰσθε, εἴτε πολιτικοὶ τοιοῦτοι ἀκούσατε καὶ πιστεύσατε, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ ψυχὴ δὲν φοβεῖται τὰ δεσμὰ, δὲν τρομάζει ἔμπροσς εἰς τὴν βίαν καὶ ἀδιαφορεῖ πρὸ πάσης ἀπειλῆς, διότι ξεύρει νὰ ζῇ ἐλευθέρως.

Μὴ λοιπὸν ματαιοπονεῖτε, ἀφοῦ διὰ τὴν ψυχὴν δὲν ὑπάρχουν δεσμὰ· αὕτη εἶναι ἐτοιμὴ ὅλα τὰ γῆινα νὰ σᾶς χαρίσῃ καὶ δι' αὐτὴν μόνον τὴν Ἐλευθερίαν νὰ φυλάξῃ, διότι αὕτη εἶναι τιμητικὴ τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτὴν δωρεά.

Naί, ὅσοι ἔχετε Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν ψυχὴν, νὰ εἰσθε βέβαιοι οἱ ἀπερίσκαπτοι διώκται, ὅτι, ὅσα βαρέα δεσμὰ καὶ ἐὰν ἐπιθέσων εἰς τὰ σώματά μας, θὰ μείνωμεν ἐλευθεροὶ καὶ ἀδούλωτοι.

Naί, ἐλευθεροὶ καὶ ἀδούλωτοι θὰ μείνωμεν, διότι εἴμεθα ἀπόγονοι τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐθυσίασαν τὰ πάντα διὰ τὴν Ἐλευθερίαν τῆς ψυχῆς καὶ τέκνα πνευματικὰ ἐκείνων τῶν Πατέρων, οἱ ὁποῖοι τὰ πάντα προσέφερον χάριν τῆς Χριστιανικῆς Ἀληθείας, ἥτις ἐξασφαλίζει τὴν Ἐλευθερίαν τῆς ἀθανάτου ψυχῆς.

Πιστεύσατε, ὅτι πάντοτε θέλῃ ἀντηχεῖ εἰς τὰ ὦτα τῆς ψυχῆς ἡμῶν ὁ ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας τὸν ὁποῖον ἔγραψαν οἱ Ἕλληνες τοῦ 1821—*Ἐλευθερία ἢ Θάνατος*—μαζὺ μετὰ τὸ τοῦ Θεοῦ Παύλου ἀπόφθεγμα «*Τῇ Ἐλευθερίᾳ οὐκ ἔστιν ἡ Χριστὸς ἡμᾶς ἡλευθέρωσε, στήκατε καὶ μὴ πάλιν ζυγῶ δουλείας ἐνέχεσθε—Τιμῆς ἡγοράσθητε, μὴ γίνεσθε δούλοι ἀνθρώπων*».

Η ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑΣ

Τὸ γεγονός· ὅτι ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821 δὲν ὑπῆρξεν ἔργον ἑνὸς κόμματος· πολιτικοῦ ἢ μᾶς ὠρισμένης κοινωνικῆς τάξεως, ἀλλ' ἦτο μία καθολικὴ ἀνάστασις ψυχῶν, μία ἡρωϊκὴ ἐξόρμησις ἑνὸς λαοῦ, ἐξασφαλίζει στήν Ἐπανάστασιν μίαν αἰώνιον αἴγλην, ἕνα δόξαστον μεγαλεῖον. Δὲν εἶναι βέβαια δυνατόν μέσα στὰ στενὰ ὅρια ἑνὸς περιοδικοῦ νὰ ἐξετάσῃ καὶ λεπτομερῶς τὸ ἱστορικὸν αὐτὸ γεγονός καὶ νὰ δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν στὸν ἀναγνώστη νὰ τὸ δῇ μετὰ τὴν πολὺπλευρον καθολικότητά του, μετὰ τὴν ἰδεολογικὴν του ἀπεραντωνσύνην.

Μποροῦμε ὅμως πάντως νὰ θίξωμεν ὠρισμένα στοιχεῖα, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν οὐσίαν του καὶ ποὺ ἐκπέμπουν τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ ἀνεσπέρου ἡλίου τῆς Ἐθνικῆς μας δόξης.

Καὶ θὰ πρέπῃ νὰ τονισθῇ κατ' ἀρχήν, ὅτι τὸ μεγαλουργημα τοῦ 1821 ὀφείλεται εἰς τὴν ἐκρηγνύουσαν τῆς Ἐθνικῆς ψυχῆς, ποὺ ἀμόλυντος ἀπὸ κάθε πολιτικὴν κατεύθυνσιν καὶ ξένη εἰς κάθε κομματικὴν ἐπιδιώξειν, ἐννοίωσε σ' ὅλην τῇ τὴν ὁμορφίᾳ τὴν Ἐλευθερίαν, τὴν πίστιν σὺν φυσιολογικῷ περιβάλλοντι τῆς ζωῆς του, τῆς Ἐθνικῆς καὶ τῆς ἰδιωτικῆς καὶ ἐνῆργησε μετὰ συνέπειαν, διὰ νὰ ἀποφύγῃ καὶ νὰ ἀποτινάξῃ τὸ μόλυσμα τῆς ἀσφυξίας, ποὺ τὴν ἔκρινεν ἐπικίνδυνον.

Ἡ νοσταλγία αὐτὴ τῆς Ἐλευθερίας καὶ ἡ βυρῦτιμος ἀξιολόγησις τῆς ὀφείλονται εἰς ὠρισμένους παράγοντας, ποὺ οἱ σπουδαιότεροι ἐξ αὐτῶν εἶναι :

α) Εἰς τὴν θερμορρογὸν ἐπίδρασιν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Ἡ Χριστιανικὴ πίστις, ὅχι σὰν διακοσμητικὸς τύπος, ἀλλὰ σὰν ὁλοζώντανη ἀλήθεια, εἶχε ἀπὸ καιρὸ διαμορφώσει τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν, τὴν εἶχε ἀνεβάσει εἰς τὰ ἀνώτερα ἐπίπεδα τῶν πνευματικῶν ἀξιών καὶ πρὸ παντός τὴν εἶχε κάνει ἱκανήν, ἐξ αἰτίας τοῦ ἡθικοῦ ἐξαγνισμού, ποὺ εἶχε κατορθώσει, νὰ ἀγωνίζεται διὰ μεγάλα καὶ εὐγενικὰ ἰδανικά. Εἶναι γνωστόν, ὅτι λαοὶ καὶ ἄτομα, ποὺ ἔχουν φθαρῇ ἡθικῶς καὶ ἔχουν χάσει τὴν ἡθικὴν τῶν ἀγνότητά, δὲν ἔμπορουν νὰ ὀρθώσουν τὸ παρὰστημα τῶν εἰς κανένα κίνδυνον, προκειμένου μάλιστα νὰ ἀγωνισθοῦν διὰ πνευματικὰς ἀξίας, ποὺ λόγῳ τῆς διαφθορᾶς τῶν δὲν τὰς πιστεύουν.

β) Ἡ ἀδιάσπαστος ἱστορικὴ συνοχὴ, τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ συνοχὴ ποὺ διήκει διὰ μέσου ὅλων τῶν γενεῶν, διέσωσε ἀπαράχαρτον εἰς τὰ ἱερὰ αἶματα τῆς ψυχῆς τῶν σκλάβων ὅλον τὸ δημοκρατικὸν καὶ φιλελεύθερον μεγαλεῖον, ὅπως γεννιήθηκε καὶ γιγαντώθηκε κάτω ἀπὸ τὸν χαρούμενον Ἀττικὸν οὐρανόν.

Αὗτοὶ οἱ δύο παράγοντες εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ πλαισίωσαν τὴν ἡρωϊκὴν ἐξόρμησιν τοῦ λαοῦ μας· ὅλα τ' ἄλλα (οἰκονομικὰ αἵτια, φυλετικὰς διαφορὰς κ.τ.λ.) εἶναι στοιχεῖα ἐντελῶς ἐπουσιώδη καὶ δευτερεύοντα, ποὺ ἐξαφανίζονται τελείως ἀπὸ τὴν ἐξαστράπτουσαν αἴγλην τοῦ πνευματικοῦ μεγαλείου τοῦ ἀγῶνος.

Οἱ παράγοντες αὗτοὶ διεμόρφωσαν τὴν ψυχρὴν οὐσίαν τοῦ ἐπαναστατημένου λαοῦ μας, ὥστε νὰ τὸν κινήναι νὰ ἀνέβῃ μετὰ ἡρωϊκὴν αὐτοπεποίθησιν καὶ μετὰ

ὑπερήφανον μοναξιά τὸν Γολγοθᾶ τοῦ ἱστορικοῦ περπωμένου καὶ νὰ φθάσῃ νικητὴς εἰς τὴν κορυφὴν του. Μόνος ὁ λαὸς μας εἰς τὴν ἡρωϊκὴν του ἐξόρμησιν ! Περὶφοβὸς ἡ Εὐρώπη ἀπὸ τοὺς Ναπολεόντειους πολέμους καὶ θῦμα ἐσφαλμένης συγκρίσεως, ἐθεώρησεν τὴν ἐξόρμησιν αὐτήν, ὥσάν μίαν ἀτακτον κίνησιν μετὰ μόνην ἐπιδίωξιν τὸν φθιτὸν ἡρωισμόν. Δι' αὐτὸ προβάλλει στὰς ἀνθρωπιστικὰς ἐκκλήσεις τῶν σκλάβων, ποὺ ποθοῦσαν τὴν ἐλευθερίαν των, τὴν ἀκαμπτὸν καὶ μισητὴν Ἱερὰν Συμμαχίαν, ποὺ ψυχὴ τῆς ἦταν ὁ ψυχρὸς καὶ βλοσυρὸς Ἀδστριακὸς Μερτερινχ. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ παντοδύναμος Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία δὲν ἐννοοῦσε μετὰ κανέναν τρόπον τὸ νοστήλαγμα τοῦ σκλαβωμένου λαοῦ, καὶ εἶχε στήν διάθεσιν τῆς τεραστίαν ὕλικὴν δύναμιν, ἐνισχυμένην ἀπὸ τὸ βάρος τῆς Εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας. Καὶ ὅμως ἡ ἀδέσμευτος Ἑλληνικὴ ψυχὴ, ἀναπτειρωμένη ἀπὸ τὴν σταθερὰν καὶ ἀκλόνητον πίστιν πρὸς τὸ δίκαιον τοῦ ἀγῶνος, κατενίκησεν ὅλους τοὺς δυσμενεῖς παράγοντας καὶ ἐθιράμβευσε.

Θὰ ἦτο παράλειψις ἀσυγχώρητος, εἰς δὲν ἐτονίζετο ἡ τεραστία συμβολὴ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ μεγαλουργήματος. Ἡ συμβολὴ τῆς Ἐκκλησίας βεβαίως δὲν εἶχε τὸν χαρακτηρὰ τῶν ἐπισήμων καὶ θεαματικῶν παραστάσεων, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ χρυσοποικίλοι Ἀρχιερεῖς εὐλόγουν τὰ ἄπειρα (!) πλήθη, ποὺ θαυμάζουν τὴν κοφρὴν τῶν ! Ἡ συμβολὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶχε τὸν χαρακτηρὰ ὑπερόχου συμμετοχῆς εἰς τὴν θυσίαν τοῦ ἀνισταμένου Ἑθνους. Ὁ ἀπλόϊκός ρασοφόρος, ὁ διάκος, ὁ παππᾶς, ὁ Δεσπότης, ὥσάν γνήσια παιδιὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅχι ὥσάν παράγοντες «Ἐπισήμου Ἐκκλησίας» προσέφερον τὸν ἑαυτὸν τοὺς ὁλοκαύτωμα εἰς τὸν Βωμόν τῆς Ἐλευθερίας. Ἀσφαλῶς, εἰς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀντιληφθῶμεν τὴν ἡρωϊκὴν ἐκείνην ἐποχὴν «Ἐπίσημον Ἐκκλησίαν» τὸ μόνον, ποὺ θὰ ἔμπορουν νὰ κἀν θὰ ἦταν νὰ ἀντιδράσῃ εἰς τὸ ἱστορικὸν αὐτὸ θαῦμα. Ἀλλ' ὅσοι κατὰ τέτοιο ἔμπορουν νὰ ὑποθέσωμεν, ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας τοὺς ἀφορισμοὺς τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ποὺ ἔγιναν κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης. Ποιὲ λοιπὸν «ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία» δὲν θὰ ἔμπορουν νὰ πάρῃ θέσιν εἰς τὴν Ἱερὰν μυσταγωγίαν τοῦ Ἑθνους μας, ἀκριβῶς λόγῳ... τῆς ἐπισημοφειρίας τῆς !

Τὸ κορυφὸν σχολεῖο, ὁ Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ὁ Γαβριήλ, ὁ Σαμουὴλ εἶναι μεγαλουργήματα τῆς ζωῆς καὶ Ἐλευθερίας Ἐκκλησίας, ποὺ ὁμοιάζει μετὰ τὴν ἀπλότητά τῆς, τὴν ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τῶν πρώτων Χριστιανικῶν χρόνων. Στὴ στοργὴ τῆς καὶ τὸν μητρικὸν τῆς πόνον, ὀφείλεται ἡ πραγματοποιήσις τοῦ Ἑθνικοῦ μας δυνείρου.

Καὶ τώρα λουσμένη ἀπὸ τὴν φωτοπλημύρην τῆς Ἐλευθερίας, ποὺ ἐξησφάλισε ἡ θυσία τοῦ 1821, ἂς ῥίξωμεν μία ματιὰ εἰς τοὺς ἱστορικοὺς δρόμους, ποὺ χάνονται εἰς τὰ βάθη τοῦ Ἑθνικοῦ δριζόντος. Ὁ τόπος, ποὺ ἐπέτυχεν τὸ ἱστορικὸν μας μεγαλουργημα μᾶς θυμίζει τὴν τεραστίαν σημασίαν, ποὺ ἔχει διὰ ἡμᾶς ἡ Ἐθνικὴ συνοχὴ καὶ ἡ Ἐθνικὴ ψυχὴ. Κάθε πᾶγμα, ποὺ μολύνει τὴν Ἐθνικὴν ψυχὴν καὶ τὴν καταστρέφει τὴν Ἐθνικὴν μας ψυχὴν, καὶ τὴν ποὺ

εἶναι ξένο εἰς τὸ Ἑθνικὸν ἔθιμον, εἶναι ἓνα θανάσιμο πλήγμα διὰ τὴν ζωὴν μας, σὰν Ἑθνους. Δὲν ἐννοοῦμεν βέβαια, πὼς θὰ πρέπη πιστοὶ εἰς τὸν Ἑθνικὸν σεβασμόν, νὰ γυρνᾶμε μὲ φουστανέλλες εἰς τὸν δρόμον· οὔτε συνιστῶμεν ἓνα εἶδος ἀπομονωτισμοῦ. Νομίζομεν ὅμως, πὼς δὲν θὰ πρέπη ἡ ἱατροίδα μας, νὰ γίνῃ βιτρίνα ἐπιδείξεως ξένων προϊόντων.

Εἰς τὴν εὐλαβικὴν ἀνάμνησιν τῆς Ἑθνικῆς μας ἐπετείου θὰ πρέπη νὰ προσέξωμεν ἰδιαιτέρως τὴν συμβολὴν τῆς Ἐκκλησίας. Τῆς Ἐκκλησίας ὅμως, ποὺ μὲ τὴν μεγαλόπρεπην ἀπλότητά της ἐτόνωσε καὶ ἐγαλῶθηκε τὴν Ἑθνικὴν μας Ἰδέαν τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ἀντιπροσωπεύθηκε ἀπὸ τὸν ἀπλὸν καὶ ζηλωτὴν ρασσοφόρον καὶ ὄχι τῆς «Ἐκκλησίας», ποὺ ἀσυνείδητα παζαρεύει τὰ ἱερὰ καὶ ὅσα τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς τὸ Ἀάμπεθ καὶ εἰς τὰ ἄλλα κέντρα τοῦ Ἀντικυβερνητικοῦ Παποκαθολισμοῦ καὶ Προτεσταντισμοῦ.

Καὶ θὰ πρέπη τότε νὰ ἀναλογισθῶμεν τὰς εὐθύνας μας καὶ τὰς ὑποχρεώσεις μας. Εὐθύνas καὶ ὑποχρεώσεις, ποὺ συνιστοῦν τὸ περιεχόμενον τῆς κινήσεώς μας.

Πράγματι τίποτε ἄλλο δὲν ζητᾶμε, παρὰ μόνον τὸν σεβασμόν εἰς αὐτό, ποὺ μᾶς ἐκκληροδότησε τὸ παρελθόν καὶ ποὺ ἀποτελεῖ τὸν Ἑθνικὸν μας θησαυρόν.

Δι' αὐτὸ νοιώθουμε ρίγη συγκινήσεως, ὅταν τιμῶμεν τὴν Ἑθνικὴν αὐτὴν ἡμέραν, κάτω ἀπ' τὸν πῶ σκληρὸν διωγμόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΟΞΗΣ

ΜΙΑ ΝΙΚΗ

Ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς Ἀκροπόλεως

Ἐκεῖνο, ποὺ καθιστᾷ δομύτερον τὸν ἀγῶνα μας εἶναι ἡ νοσταλγία τῆς Θείας λειτουργίας. Δὲν εἶναι καὶ ὑπόθεσις μικρὰ νὰ ἤχοῦν καθ' ἑκάστην Κυριακὴν οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν καὶ νὰ μὴ δύνανται νὰ ἀπολαύσουν τοὺς γλυκεροὺς καρπούς τῆς πνευματικῆς τραπέζης, ἀνθρώποι ἐκ παίδων φιλακόλουθοι, τρεφόμενοι μόνον ἐξ αὐτῆς! Ἡ νοσταλγία αὐτὴ μεταβάλλεται εἰς ἱερὰν ἀγανάκτησιν, ὅταν σκεφθῇ κανεὶς, ὅτι οἱ αἵτιοι τῆς ἀπεριγράπτου αὐτῆς ταλαιπωρίας μας εἶναι οἱ «ἀντιπρόσωποι» τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης, τῆς ἀπεράντου Καλωσύνης καὶ τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς Ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς Συνειδήσεως.

Νοσταλγία λοιπὸν καὶ ἱερὰ ἀγανάκτησις, ὡς παντοδύναμα κίνητρα, ὠθοῦν τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς, εἰς πράξεις ἡρώϊμου ἡρωϊσμοῦ καὶ οὐρανοπρεποῦς μεγαλείου. Εἰς πράξεις, ποὺ θὰ παραμείνουν εἰς τὴν ἱστορίαν ὡς ἱερὰ μνημεῖα τοῦ εὐγενεστεροῦ ἀγῶνος, τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν κατοχύρωσιν τῆς θρησκευτικῆς Ἐλευθερίας. Εἰς πράξεις ἐφαμίλλους πρὸς τὰ ἱστορικὰ γεγονότα τοῦ παρελθόντος, δι' ὧν ἐμεγαλύνθη ἡ ἰδέα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Μία τοιαύτη πράξις, ἔλαβε χώραν τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς γηγραιᾶς Ἀκροπόλεως. Μερικαὶ ἐκτεντάδες χριστιανῶν, καταπιεζομένων δεινῶς ὑπὸ τὸ τρίτον πέλμα τῶν συγχρόνων ἱεροεξεταστῶν, μετέβησαν εἰς τὸν

ἱερὸν Ναὸν Μεταμορφώσεως Σωτῆρος εἰς τὰς νοτιο-ανατολικὰς κλιτύας τοῦ λόφου τῆς Ἀκροπόλεως. Τὸ διάβημα ἦτο ἐξόχως ἐπικίνδυνον, διεξαχθισόμενον μάλιστα, ὑπὸ τὸ ἀγρυπνῶν βλέμμα τῶν «Σεβασμιωτάτων» διωκτῶν μας καὶ εἰς ἐγγυτάτην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Κέντρου τῶν.

Πρὸ παντὸς ἀπητεῖτο ἀκαταγώνιστον μαχητικὸν φρόνημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐνέπνεε ὁ κληρικὸς—ἡγέτης τῆς ἐξορμήσεως, ἀφοῦ βεβαίως τὸ ἡσθάνετο ὁ ἴδιος. Καὶ εὐρέθη τοιοῦτος ἐθελοντικῶς διατεθεὶς καὶ ἐν γυνώσει τῶν συνεπειῶν τοῦ τολμηροῦ διαβήματος του. Αὐτὸς δὲ ἦτο ὁ ἱερομόναχος Γρηγόριος Παπαβλάχος. Καίτοι ἐξωρίσθη διὰ τρίτην φορὰν εἰς Ἅγιον Ὅρος εὐρίσκειται τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας, ἕτοιμος καὶ αὐτὸ τὸ ἐκτελεστικὸν ἀπόσπασμα νὰ ἀντιμετωπίσῃ, ἐὰν ἤθελον τοιοῦτον τι διατάξῃ, οἱ «εὐλογημένοι ἀντιπρόσωποι τῆς ἀγάπης» καὶ τοῦ προσιτάτου Σωτῆρος.

Καὶ μία παρένθεσις. Τὸ θάρρος τῶν ἱερέων διαγείρει τὰ πλήθη· τὰ δὲ μαρτυρία τῶν ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ὁσάκις συλλαμβάνονται, τονώνουν τὰς ψυχὰς ὥστε νὰ καυχώμεθα διὰ τὸν παράγοντα αὐτόν.

Ὁ πατὴρ Γρηγόριος λοιπὸν μὲ τὸ ἀκατάβλητον θάρρος του, ἐπετέλεσε τὴν πλέον ἐξαισίαν λειτουργίαν ἐν μέσῳ δακρύνοντος ἐκκλησιασματος. Οὐδεὶς ἠνώχλησε τοὺς προσευχομένους, διότι οὐδεὶς ἦτο διατεθειμένος νὰ ἀσεβῇ πρὸς τὴν ἱερωτέραν στιγμήν τοῦ αἵματος. Ἐκεῖνοι, ποὺ ἦσαν διατεθειμένοι καὶ αὐτὰ τὰ ἱερὰ καὶ τίμια δῶρα νὰ ἀνατρέψωσιν ἐκ τῆς Ἀγίας Τραπέζης, τὸ ἐπληροφορήθησαν κατόπιν.... ἑορτῆς!

Πράγματι δὲ ὁ γηραιὸς καὶ σεβαστὸς ἡγέτης τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, μετεβλήθη τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς καπνίζον Ἠφαίστειον θυμοῦ καὶ ὀργῆς. Ἠλεγγε τοὺς πάντας, ἐπέπληξε τὰς ἀρμοδίας ἀστυνομικὰς ἀρχάς, διὰ τὴν ἀσύγγνωστον αὐτὴν ἀμέλειαν τῶν!

Τοιοῦτον ζῆλον ἐκδικήσεως παρουσίασε, ὅσον δὲν θὰ ἐπεδείκνυε ἀσφαλῶς, πληροφοροῦμενος τὰς φοικιτοτέρας ἀθεμιτοῦργίας μεταξὺ τοῦ ἀτυχοῦς ποιμνίου του.

Μᾶς πληροφοροῦν, ὅτι ἡ συνοικία, ἔχει ἀγανακτήσει ἀπὸ τὰς ἐπανειλημμένας ἀνακρίσεις τῆς ἀγαθῆς νεωκόρου, διὰ τὸ.... σοβαρὸν αὐτὸ ἐπεισόδιον.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως προσετέθη μία νίκη εἰς τὰς τόσας ἄλλας καὶ ἀπεδείχθη μίαν ἀκόμη φορὰν ὅτι τὸ κλεισμον τῶν Ἐκκλησιῶν μας, εἶναι κατὰ, ποὺ δὲν μειώνει τὸ φρόνημά μας. Ἀλλωστε «ναοὶ Θεοῦδεσμέν» καὶ ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου πάντοτε νικᾷ.

Θάρρος λοιπὸν. Τίποτε δὲν θὰ μᾶς καταβίλῃ.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7.—Ἀθήναι

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερμυλῆς

Θεμιστοκλέους 33.—Ἀθήναι

ΓΕΓΟΝΟΤΑ, ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΑ ΣΒΥΝΕΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ

Ἡ ἐπέτειος τοῦ θανάτου τοῦ Ἁγίου Κυκλάδων

Ἐνας χρόνος συνεπληρώθη, ἀπὸ τὴν θλ. βεράν ἐκείνην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Σεβαστὴ μορφή τοῦ Ἐπισκόπου Κυκλάδων ἔδυνε ὀπισθεν εἰς τοὺς ὁρίζοντας τῆς αἰωνιότητος καὶ τῆς Ἀθανασίας. Ἡμέρα πραγματικῶς ἱστορικὴ ἡμέρα, ἡ ὁποία θὰ παραμείνῃ ὡς σημαντικὸ, σταθμὸς εἰς τὴν ἡρωϊκὴν ἀντίστασιν ἑνὸς λαοῦ, ἀγωνιζομένου σκληρῶς διὰ τὴν ἐμπέδωσιν τοῦ ἱερωτέρου δικαϊώματος, τῆς Ἐλευθερίας τῆς Θεοκρατικῆς Συνεδήσεως.

Καὶ θὰ παραμείνῃ ἱστορικὴ αὐτὴ ἡ ἡμέρα, διότι ὅλαι αἱ ὥραι τῆς εἰκοσιτετραώρου διαρκείας τῆς, ὑπῆρξαν οὐσιώδεις καὶ μεσταὶ βασικῶν διδαγμάτων, δι' ὅσους γνωρίζουν νὰ ζοῦν ἐλεύθεροι καὶ ἀνταλλάσσουν τὴν ἐλευθερίαν μόνον μὲ τὸν θάνατόν των. Ἀπέδειξεν ἀκόμη ἡ ἡμέρα αὐτὴ τὸ θλιβερόν καὶ ἀπροσμέτρητον βράδιον, εἰς τὸ ὁποῖον περιέπεσε ἡ «Κρατοῦσα Ἐκκλησία».

Γερμανὸς Βαρυκόπουλος! ὁ γηραιὸς καὶ χιονοσκεπὴς ἱεράρχης, ὁ κατακοσμήσας τὰ σιτήθη του μὲ μετάλλια δόξης καὶ μεγαλειώδους δρόσεως. Ὡς ὑψηλῆς ἀετὸς ἀνῆλθεν εἰς τὰ ἀνώτατα ὕψη τῶν πνευματικῶν ἀξιών, ἐδέχθη τὰς θωπείας τῶν ἀκτινῶν τοῦ Ἡλίου τῆς Ἀληθείας καὶ τέλος βαρύτατα τραυματισμένος ἀπὸ τὰ ἰοφόρα βέλη μικροσκοπικῶν νάνων, νάνων ἱεροσκήμων καὶ ἱεροξεταστῶν, πίπτει βαρύνδουπος ἐπὶ τῆς Ἀττικῆς γῆς, πραγματικὸς ἡρώς ἀκοδηήσκων ἐπὶ τῆς ἀσπίδος του.

Γερμανὸς Βαρυκόπουλος! ὁ μέγας ἰδεολόγος, τοῦ ὁποίου ἡ πάλλουσα καρδιά, συνέσφιξε θερμότητα τὰ εὐγενέστερα ἰδανικά: Τὸ μεγαλῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν Ἀγάπην τῆς Ἐλευθερίας. Ἐπρωτίμην δὲ νὰ συναποδάνῃ ἑναγκαλιζόμενος τὰ προσφιλῆ του ἰδεώδη, παρὰ νὰ δεχθῇ νὰ ἀποσπᾶσιν ἐκ τῆς καρδίας του, τοὺς πνευματικούς του ἔρωτας.

Γερμανὸς Κυκλάδων! Τὸ τραγικὸν θῦμα τῆς Κρατουσῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τοῦ πτώματος, τοῦ ὁποίου ἐπέπεσαν τὰ ὄργανά της κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του.

Γερμανὸς Βαρυκόπουλος! Ὁ ἀγαπημένος Δεσπότης μας, ποὺ ἔπεσεν ἡρωϊκῶς μαχόμενος εἰς τὸν εὐγενέστερον ἀγῶνα.

Κανεῖς μας δὲν θὰ ξεχάσῃ τὰς ἀπαισίας ἐκείνας ἡμέρας! Κανεῖς μας δὲν θὰ ξεχάσῃ, ὅτι τὸ σεπτὸν του σκήνος ἐρρίφθη εἰς τὸν λάκκον τοῦ Νεκροταφείου, ὡς ἐκτελεσθεὶς κακοῦργος καὶ εἰς τὸν ὁποῖον, ἡμιθανῆ τυγχάνοντα, ἤρνηθη καὶ αὐτὴν τὴν Θεϊαν Μετάληψιν, ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία.

Δι' αὐτὸ κατὰ τὴν ἐτησίαν ἐπέτειον τοῦ θανάτου του καὶ κατ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀθάνατος ψυχὴ του, ἡγλαϊσμένη καὶ πάγκαλος, πτερουγίζει ἐν μέσῳ ἡμῶν, θωπεύουσα τὰ κουρασμένα πρόσωπά μας, ὥς ἀνακόψωμεν πρὸς στιγμὴν τὴν πορείαν μας. Ἀς σιγήσωμεν τοὺς κοσμικοὺς θορύβους καὶ ὀπουδήλοτε τῆς γῆς, εὐρισκόμενοι, ὥς ἀτενίσωμεν τὸ Μεγαλεῖον τοῦ Μάρτυρος Ἀρχιερέως, τὸν ὁποῖον εἶχαμεν τὴν εὐτυχίαν νὰ μᾶς ποιήσῃ ζῶν.

Ὑπέρτατον δὲ καθήκον τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς στιγ-

μῆς, ὥς ἐμπνεύσῃ εἰς ἡμᾶς τὸν ὄρκον τοῦ μαχομένου ἀγωνιστοῦ: «Ἀθάνατε Ἱεράρχα! Σὺ, ὅστις τὴν ψυχὴν σου ἔδρασας ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου Σου, δικαίως ἀπολαμβάνεις τὴν ἀγῆρω δόξαν καὶ μακαριότητα τῆς αἰωνιότητος. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσωμεν, ὅτι ἔπεσες μαχόμενος εἰς τὸν εὐγενέστερον ἀγῶνα τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως, τὸν ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἐλευθερίας τῆς Θεοκρατικῆς Συνεδήσεως. Δι' αὐτὸ ἀτενίζοντες μετ' εὐλαβείας τὴν Ἀθάνατον Μορφήν σου, ὑποσχόμεθα γονυκλινεῖς πρὸ τοῦ Τάφου, νὰ συνεχίσωμεν τὸν ἀγῶνα, ποὺ μᾶς ἐπεβλήθη μέχρι τῆς ὁριστικῆς νίκης».

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ

Τὸ ζωντανότερον πρᾶγμα στὴ ζωὴ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν ἐθνῶν εἶναι αἱ ἀναμνήσεις. Καὶ τὸ ἔθνος μας, ἔθνος μὲ ἱστορικὴν δρᾶσιν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὰς εὐγενεστέρας καὶ ὠραιότερας ἀναμνήσεις. Ξεφυλλίζοντας παλαιὰ βιβλία, βουρκώνουν τὰ μάτια μας ἀπὸ τὴν ἔνδοξη πορείαν τοῦ φιλελευθέρου λαοῦ μας. Περисσότερον ὁμως συγκινούμεθα ἀπὸ μερικὰς θλιβερὰς ἀναλογίας. Ἐτοὶ τὸ παρακάτω περιστατικὸ μᾶς θυμίζει τὴν σημερινή μας κατάστασιν. Κλείσιμο ἐκκλησιῶν καὶ μάλιστα στὰ Γιάννενα! Νοσταλγία ἀνοίγματος, ποὺ τὴν αἰσθανόμεθα ὅλοι καὶ ποὺ θὰ τὴν δοῦμε σύντομα νὰ πραγματοποιηθῇ. Ἀλλ' ὥς ἀφήσωμε τὸν ἴδιο τὸν Κ. Κρυστάλλη νὰ ἐκφράσῃ τὰ συναισθήματά του.

«....Πετιόμαστε μὲ τὸν πατέρα στὸ δρόμο νὰ μάθωμε ὅλοι ἔτρεχαν κατὰ τὴν Μητρόπολιν. Τοὺς πρῶτους, ποὺ ἀπαντοῦμε, τοὺς ρωτᾶμε, τί γίνεται.

— Ἀνοίγουν οἱ ἐκκλησίαις μᾶς λέγουν.

— Καὶ πῶς ἀνοίγουν, μὲ τὴ βία;

— Μωρὲ τί βία, ποὺ ἐπικήσαμε. Ἐπῆραμε τὰ προνόμια.

Ἐπῆραμε τὰ προνόμια! Ἐπῆραμε τὰ προνόμια!....

Τώρα αὐτὸς ὁ λόγος ἐπετοῦσε στὰ στόματα ὅλων. Καὶ ὅλοι ἐτρέχαμε κατὰ τὴν Μητρόπολιν. Ἐκεῖ εὐρήκαμε ὀλάνοικτες τῆς κύλης τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀναμμένα τὰ καντήλια καὶ τὰ πολύφωτα καὶ τοὺς κηροστάτες. Εἶχε γεμίσει κόσμος ἡ ἐκκλησία καὶ μέσα στὴν αὐλὴ ἀκόμη.

Ὁ οὐρανὸς ἐπάνω ἄρχιζε νὰ ξεκαθαρίζῃ. Ἐξέσυννέφριασεν καὶ οἱ ὄψεις τῶν χοιριτιανῶν καὶ ἔλαμπον τώρα χαρούμενες καὶ ἀδλακωμένες κάπου-κάπου ἀπὸ δάκρυα. Καὶ μέσα ἀπὸ τίς ψυχὰς ὅλων ἀνέβαινε στὰ οὐράνια, σὰν λιβάι, ἡ μυστικὴ δέηση:

«Θεέ μου, δώσε πάντα δύναμιν τῆς ἐκκλησίας νὰ βγαλῇ νικήτρια. Δώσε καὶ σὲ μᾶς θάρρος τῶν μαύρων καὶ μεγάλῃ καρδίᾳ νὰ υπομένωμε τῆς σκληρίας μας τοὺς κατατρεγμένους καὶ τίς καταφρονήσεις, ὥσπου νὰ σωθοῦν κάποια μέρα οἱ ἁμαρτίαι μας καὶ νὰ ἴδωμε ἀστρο ἐλευθερίας, τὸ χοιριτουγεννιάτικο ἀστρο».

«Πεζογραφήματα»

Κ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΩΝ

ΚΩΜΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ἢ ΤΡΑΓΙΚΗ ΚΩΜΩΔΙΑ;

Ἰσως χαρακτηρισθῇ λογοπαίγνιον ὁ τίτλος τῆς παρούσης στήλης· μά... εἶναι ἀνάλογος τῆς κρίσεως, ποὺ σχηματίζει ὁ ἀναγνώστης, ὅταν διαβάξῃ τὰ ἄρθρα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χίου κ. Παντελεήμονος. Ἔτσι π. χ. διαβάξῃ κανεὶς μὲ ἀνυπόκριτη κατάνυξι στοὺς φύλλοις τῆς 23—3—52 τῆς ἐφημερίδος «Ἐθνικὸς Κήρυξ» ἄρθρο μὲ τίτλο: «*Ἐλπίδες στη- ριγμένες σὲς παραδόσεις*».

Θὰ πρέπει πραγματικά, νὰ συγχαροῦμε τὸν συντάκτην γιὰ τὴν λογοτεχνικὴν του ἱκανότη- ταν καὶ γιὰ τὴν ἀπροσπέλαστη μαεστρία του, νὰ περιβάλῃ μὲ τὴν ἱκανότητα αὐτὴν πράγμα- τα, ποὺ δὲν τὰ πιστεύει! Ἔτσι στοὺς ἄρθρων τοῦ αὐτοῦ θυμιάττει τὸν Μητροπολίτη Γρεβενῶν καὶ τοῦ ἀπονέμει πλουσιοπάροχα τίτλους καὶ ἐ- παίνους (μαντεύοντας προφανῶς, ὅτι «ὁ γνω- στὸς ἥρωας τοῦ Ἀγῶνος τῆς Ἐθνικῆς Ἀντι- στάσεως, ἡ ὥραία καὶ δυνατὴ αὐτὴ ψυχὴ» θὰ τοὺς διαβάσῃ). Τώρα βέβαια εὐκόλως τὸ θῆμα του, θὰ πιστέψῃ τὰ γραφόμενα, ἀφοῦ «μὴ συνγκλίνῃς γλυκεῖα ἐπλημμύρισε τὴν ψυχὴν» τοῦ Ἀγίου Χίου, ὅταν τὰ ἔγραφε. Τώρα βεβαίως ἂν ἤξερε ὁ Ἅγιος Γρεβενῶν, ὅτι ὁ πνευματι- κὸς του πατὴρ, ἔγραφε στοὺς διάστημα τῆς Κα- τοχῆς τὰ πιὸ δακρύβρεκτα λόγια γιὰ τοὺς ἐπι- σκόπους μας Χριστιανουπόλεως, καὶ Διαυλείας, ἀποκαλῶν μάλιστα τὸν ἑαυτὸν τοῦ «ἱεροῦλο» ἐπειδὴ σὰν ἄμυαλο παιδί! δέχτηκε τὸν ὑποβιβα- σμὸν τους, ἀπ' τὸ Συνοδικὸ Δικαστήριον, τότε ἐλάχιστα θὰ πίστευε τὰ καλὰ του λόγια.

Ἐν πάσῃ ὁμοῦ περιπτώσει κάθε ἓνας που- λάει ὅ,τι ἔχει κι' ἄς προσέχῃ αὐτὸς, ποὺ ἀγο- Ͼζει.

Ἐκεῖνο, ποὺ θέλαμε νὰ τονίσουμε στοὺς ἄρ- θρων μας αὐτὸ, εἶναι ἡ ἐκπληξίς μας ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἁρθροῦ «Ἐλπίδες στηριγμένες σὲς παραδόσεις». Μά..... καλὰ, ποῖα γεγονό- τα, ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ὁ σεβασμιώτα- τος, γιὰ νὰ δοῦμε καὶ μεῖς τὴν πίστιν του στοὺς ἄρθρων του; Γράφει ὁ Ἅγιος Χίου «πρέπει μὲ κάθε προσπάθεια νὰ κρατήσωμε τὰς ἱεράς μας παραδόσεις» Εὔγε Ἀγίε Χίου, διὰ τὴν φαι- νὴν ἐμπνευσίν σας.

Καὶ ἀσφαλῶς τῆς ὥρας αὐτῆς προτρο- πῆς, ζωντανὸ παράδειγμα θὰ ἔχετε νὰ προ- βάλλετε τὴν ὑμέτεράν Σεβασμιότητα! Σεῖς ἀ- νεχειροτονήσατε ἱερεῖς, ποδοπατήσαντες τὸ ἀ- νεξάλειπτον τῆς Ἱερωσύνης, ποὺ εἶναι κάτι σο- βαρώτερον, ἀπ' τὴν παράδοσιν· σεῖς εἰσωρμήσα- τε, σὰν ἀποσπασματάρχης, στὰ ἱερὰ ἄδута τῆς Γυναικείας μονῆς Ἀγίου Κωνσταντίνου Χίου, κατακρεουργήσαντες τὸν ἱερόν παράδοσιν, ποὺ τὴν ἐσέβητο ὁλόκληρὴ ἡ Χίος, τὸν ἀποκλει- σμὸ τῶν ἀνδρῶν ἀπ' τὴν Μονήν!

Πὼς λοιπὸν νὰ «κρατήσωμε τὰς παραδό- σεις» ὅταν σεῖς τόσο ἀπερίσκεπτα τις ἀντι- νάσετε στὸν ἀέρα τῆς ἀπερίσκεψίας καὶ τῆς ἀ-

θετήσεως ὧν τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων;

Δὲν ἐπεκτείνωμεν τὰς σκέψεις μας. Δικαιού- μεθα ὁμοῦ νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν Συντάκτην «τῶν κατανυκτικῶν αὐτῶν ἁρθρῶν», ποὺ ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζωμεν τὰς ἡμέρας καὶ τὰ ἔργα του: Πρόκειται περὶ Κωμικῆς τραγωδίας;

Μία ἀπάντησις ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Πηδαλίου εἰς ἑλ- λογίμους νεοσημερολογίτας Καθηγητὰς καὶ Καινο- τόμους Κληρικοὺς.

Τινὲς καθηγηταὶ τῶν θεολογικῶν μαθημάτων εἰς τὰ γυμνάσια καὶ ἄλλοι τινὲς ρασοφόροι τοιοῦτοι, ὁμιλοῦντες εἰς τὰς ἀπλοϊκὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν ἀπὸ καθέδρας ἀποφαίνονται, ὅτι τὸ σωστὸν ἡμερο- λόγιον εἶναι τὸ νέον καὶ ὄχι τὸ πατρίον τῆς Ὁρ- θοδοξίας ἑορτολόγιον καὶ χαρακτηρίζουν ὡς καθυ- στερημένους, κληρὸν καὶ λαὸν εὐσεβεῖ, οἱ ὅποιοι ἐξ εὐλαβείας καὶ καθήκοντος χριστιανικοῦ τηροῦν ἀλώ- βητον τὸ καθεστὸς τῶν ἁγίων πατέρων ἐν τῇ ὀρθο- δόξῃ Ἐκκλησίᾳ καὶ δὲν ἀποδέχονται τὴν ἀντορθό- ξον καὶ ἀντικανονικὴν καινοτομίαν τοῦ Παπικοῦ νέου ἡμερολογίου, ὡς καταδικασθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ὁρθοδό- ξου Ἐκκλησίας ἐπανελημμένως καὶ ὡς μὴ ἔχουσαν θέσιν ἐν αὐτῇ.

Οἱ τοιοῦτοι μεγαλόσχημοι καὶ μικρόσχημοι καὶ μεγαλοφυεῖς ἐπικριταὶ τοῦ ἔργου τοῦ θεοπεσίου τῶν ἁγίων πατέρων εἶναι ζήτημα, ἐὰν μεταξὺ τῶν βι- βλίων τῆς βιβλιοθήκης των ἔχουν τὸ «Ἱερὸν πηδά- λιον» τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον περιέχει τοὺς νόμους τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου, κατὰ τοὺς ὁ- ποίους ὀφείλει νὰ κυβερνᾶται ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ μας Ἐκκλησία «ὡς στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἐκ- κλησίας καὶ οἶκος τοῦ ζώντος Ἀγίου Θεοῦ».

Εἰς αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς κυρίους, οἱ ὅποιοι φθέγ- γονται ῥήματα ἄρρητα εἰς τὰς ἀπαλὰς ψυχὰς τῶν παιδῶν, ἔρχεται ἐπίκαιρος ἡ ἀπάντησις, τὴν ὁποίαν μᾶς ἀποστέλλει φίλος καὶ ζηλωτὴς τῆς ὀρθοδοξίας Ἱερεὺς ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ πηδαλίου ἔχουσαν οὕτως: «Οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Νέον Παπικὸν ἑορτολόγιον προ- φασίζονται, ὅτι αὐτὸ εἶναι σωστὸν καὶ ὄχι τὸ πατρίον παλαιὸν ἑορτολόγιον. Ἄς ἡξεύρουν καὶ κληρὸς καὶ λαὸς ὅπου ἀκολουθοῦν τὸ παπικὸν τῶν Λατίνων ἑορτολόγιον, ὅτι δὲν φροντίζει ὁ Θεὸς καὶ ἡ ἐκκλη- σία, καθὼς ἀναφέρεται εἰς τὸ Ἱερὸν πηδάλιον τῆς ἐκκλησίας μας, διὰ τοιαύτην παρατήρησιν τῶν χρό- νων καὶ ἡμερῶν πάρεξ διὰ μοναχὴν τὴν ὁμόνοιαν καὶ εἰρήνην. Κα' ἄς ἡξεύρουν ὅτι καὶ αἱ οἰκου- μενικαὶ Σύνοδοι, ὅπου μετὰ τὴν πρώτην ἔγιναν, ἔ- βλεπον καὶ αὐταὶ ὡς σοφοὶ ὅπου ἦσαν, πὼς ἐκατέβη πολὺ ἡ ἰσημερία, ἀλλὰ ὁμοῦ δὲν ἠθέλησαν νὰ τὴν μεταθέσουν ἀπὸ τὴν (κα' (21) Μαρίου, ὅπου τὴν ἤρξεν ἡ Ἀ' ἁγία οἰκουμενικὴ Σύνοδος, προτιμῶντες περισσότερον τὴν συμφωνίαν τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐνω- σιν ἀπὸ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἰσημερίας, ἥτις δὲν προ- ξενεῖ οὔτε εἰς τὴν εὐρεσιν τοῦ ἰδιοῦ μας Πάσχα καμμίαν σύγχυσιν, οὔτε βλάβην εἰς τὴν εὐσέβειαν, μάλιστα δὲ προξενεῖ ἡ ἀκρίβεια αὕτη εἰς τοὺς Λα- τίνους δύο μεγάλας ἀτοπίας. τὸ νὰ ἐορτάζουν δηλα- δὴ τὸ Πάσχα ἢ μετὰ τῶν Ἰουδαίων, ὅπερ ἐναντίον ἐστὶν εἰς τὸν παρόντα γον ἀποστολικὸν κανόνα ἢ

πρὸ τῶν Ἰουδαίων. Ὅτι δὲ περισσότερον εὐαρεστεῖται ὁ Θεὸς εἰς τὴν τάξιν τοῦ Πασχαλίου καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν τοῦ Καλενταρίου τοῦ ἰδικοῦ μας παρὰ εἰς τὴν ἀκρίβειαν τοῦ Πασχαλίου καὶ Καλενταρίου τῶν Λατίνων φανερόν ἐστίν ἀπὸ τὰ θαῦματα ὅπου ἔδειξε καὶ δεικνύει ἕως τῶρα δι' αὐτό. Διότι κατὰ τὰ μέρη τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἡλιουπόλεως, ὅπου εἶναι αἱ δύο μεγάλαι Πυραμίδες ἐνεργεῖ ὁ Θεὸς κάθε χρόνον τοιοῦτον παράδοξον· δηλαδὴ κατὰ τὸ ἑσπέρας τῆς Μ. Πέμπτης τῆς ἰδικῆς μας (ὄχι τῶν Λατίνων) ξερνᾷ ἡ γῆ λείψανα καὶ κόκκαλα παλαιὰ ἀνθρώπινα ἀπὸ τὰ ὅποια γεμίζει ἕνας εὐρύχωρος κάμπος, ἅτινα στέκονται ἕως τὴν Πέμπτην τῆς Ἀναλήψως καὶ τότε κρύπτονται καὶ παντελῶς δὲν φαίνονται, ἕως ὅτου ἔλθῃ πάλιν ἡ Μ. Πέμπτη. (Προμηνύουσι δὲ ταῦτα τὰ ἀνθρώπινα κόκκαλα τὴν μέλλουσαν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν καθὼς εἶδεν ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ).

Καὶ ἄλλο θαῦμα:

Εἰς τὸ Βελιγράδιον, πρωτεύουσαν τῆς Σερβίας, εὐρισκόμενον ποτὲ τοῦ Ἱεροσολύμων Παίσιου, ἠκολούθησεν ἓνα θαῦμα βεβαιωτικὸν μὲν τοῦ ἡμετέρου Καλενταρίου ἀναιρετικὸν δὲ τοῦ τῶν Λατίνων· ἦτοι ἡ ζύμη ὑπὸ Λατινίδος μὲν ζυμωθείσα κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, μεταβληθεῖσα δὲ εἰς Πέτρον Κίσηρα. Καὶ πολλὰ εἶναι γεγραμμένα εἰς τὸν ἴδιον κανόνα. Ὁ παρὼν κανὼν ἀπαγορεύει νὰ ἐορτάζωμεν Πάσχα μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἢ πρὸ αὐτῶν, ὁμοίως ἀπαγορεύει νὰ ἐορτάζωμεν Χριστούγεννα, Θεοφάνεια καὶ λοιπὰς ἐορτὰς ἀκινήτους μετὰ τῶν Λατίνων.

Εἰς τοὺς ποιῶντας ἀνήκει ἡ χάρις τῆς μεγάλης αὐτῆς ἡμέρας

*Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην
αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν.*

Ἀγαθαγγέλου ἀποσχημαισθέντος Μοναχοῦ τῆς διαλυθείσης Μονῆς Εὐαγγελιστρίας (Παναγούλακη) Καλαμῶν.

Ὁ γοργογλυκόστροφος καὶ ὄντως οὐράνιος οὗτος ὕμνος, ὕμνος τῆς ἀγιωτέρας χάριτος καὶ τοῦ ἱερωτέρου ἐνθουσιασμοῦ, μελοποιημένος ἐπάνω εἰς τὰς ποιητικὰς στροφὰς τῆς ἀσυλλήπτου ὁρμονίας σήμερον μὲ ἐξαίρετον ἐπιτυχίαν ἡδύνει τὸ οὖς καὶ θέλγει τὴν καρδίαν.

Ὁ ἔμμουσος καὶ μελισταγῆς αὐτὸς ἐκκλησιαστικὸς ὕμνος σήμερον δονεῖ μὲ ξεχωριστοὺς παλμοὺς τὰς καρδίας τῶν καλλινίκων ἡρώων ποταιοημερολογιτῶν.

Ὁ νεκταρῶδης αὐτὸς ὕμνος ὥς μία «ανευφρόσυνος καὶ μυροβόλος αὐρὰ» θαυπεύει στοργικὰ τὰ κάθιδρα καὶ αἱματωβαμμένα ἡρωϊκὰ μέτωπα τῶν νέων αὐτῶν ἀθλητῶν.

Ὁ μεγαλειώδης αὐτὸς ὕμνος μὲ τὸ σεισμικὸ καὶ πανίσχυρο δόνισμά του διεγείρει ἀκράτητα τὸ ἀδούλωτον αἶσθημα τῆς λογικῆς λατρείας ἐνὸς ἡμίσεος ἑκατομμυρίου καὶ πλέον θρησκευομένου ἑλληνικοῦ λαοῦ κατὰ τὸ πάτριον ὀρθόδοξον Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον.

Τὴν εὐαγγελιζομένην αὐτὴν χαρὰν ὑπὸ τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ ἔρχεται κυρίως νὰ ἀπευθύνῃ ἡ ἀγία ἐορτὴ μόνον εἰς ἐκείνους, οἵτινες γενναίως, δημοσίως καρτερικὰ καὶ ἐν μέσῳ μεσημβρίας ἐπωμίζονται τὸν βαρὺν καὶ δυσβάστακτον Σταυρὸν τοῦ Κυρίου. Ἡ Ἀγία καὶ μυροφόρος αὐτὴ χαρὰ ἐξακοντίζεται μόνον εἰς τὰς ψυχὰς ἐκείνας, τῶν ὁποίων τὸ θεοδώρητον κάλλος δὲν ἠμπόρεσε νὰ μαράνῃ ὁ λιβώδης καὶ ξηρὸς ἄνεμος τῆς τνεούσης κακοδοξίας. Τὴν χαρὰν αὐτὴν τὴν αἰσθάνονται δικαίως μόνον τὰ στήθη τῶν ἡρώων ἐκείνων τῶν ὁποίων σφύζει γοργῶς ὁ παλμὸς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

Τὴν οὐράνιον αὐτὴν χαρὰν τὴν ἀπολαμβάνουν οὐσιαστικῶς οἱ περιβλεπτοὶ ἐκεῖνοι γίγαντες, οἵτινες ἐν μέσῳ μιᾶς ἐκραγείσης λαίλαπος καὶ σφοδροῦ ἀνέμου ὑψώνουν γαλανόλευκα τὰ ὑπέρτιμα λάβαρα τῆς παγκάλλου καὶ ἀγερὰς τοῦ ὀρθοδόξου. Ἡ χαρὰ αὐτὴ τῆς λαμπρᾶς καὶ μελισταγοῦς θεομητορικῆς πανηγύρεως βραβεύει μόνον τὰς ψυχὰς ἐκείνας, αἵτινες τῇ συνεργείᾳ τῆς θείας χάριτος κατέρθωσαν νὰ διατηρήσουν λαμπροὺς καὶ ἀκτινοβόλους τοὺς φανοὺς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἐν μέσῳ τῆς γενεᾶς αὐτῆς τῆς σκολίδας καὶ διεστραμμένης.

Καὶ μόνον πρὸς τὴν εὐαγγελιζομένην αὐτὴν χαρὰν εἶναι ξένος καὶ ἄγευστος εἰς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους προσέβαλε τὸ ἐπάρατον καρκίνωμα τῆς ἐορτολογικῆς κακοτομίας.

Καὶ ἡ χαρὰ αὐτὴ εἶναι τόσης εὐρείας ἐκτάσεως καὶ τόσης βαθύτητος, ὥστε τὴν αἰσθάνονται ὅλα τὰ φιλέορτα πλήθη τῶν ὀρθοδόξων τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς διεσπαρμένων. Τὴν χαρὰν αὐτὴν οὐδεμία χεὶρ ὁσονδήποτε ἰσχυρὰ καὶ στιβαρὰ καὶ ἐὰν εἶναι δύναται νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰς καρδίας τῶν ἀμειλίκτως καὶ ἀπηνῶς διωκομένων αὐτῶν τέκνων τῆς Ἀγιοτάτης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τὸ θεοφύτευτον αὐτὸ δένδρον τοῦ ἀνθίζοντος τὴν ἀγίαν αὐτὴν χαρὰν εἶναι βαθεῖα ριζοβολημένον, ποὺ ὅσον δὴποτε ἀπαιτητικὰ καὶ ἐὰν ἐπιμένουν οἱ γαμψοὶ ὄνυχες τῶν διωκτῶν νὰ ἐκρίζωσιν, δὲν θὰ ἠμπορέσουν, διότι αἱ ρίζαι τοῦ παραδόξου αὐτοῦ φυτοῦ δὲν εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς φθειρομένης σαρκός, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ αἰωνίου καὶ ἀφθάρτου.

Τὸ θεσπέσιον αὐτὸ ἀκτινοβόλημα τῆς ἀγίας χάριτος ἐμφανιζόμενον ὥς ἐν δροσοβόλον νέφος ξεκουράζει σήμερον κάτω ἀπὸ τὸ πέραςμά του τοὺς πολυπαθεῖς καὶ θαυμαστοὺς αὐτοὺς ἡρώας, οἱ ὁποῖοι παρ' ὅλην τὴν σφοδρότητα τῆς πίστεως καὶ ἀντιδράσεως τῶν ποικιλάνυμων ἐχθρῶν καὶ πολεμίων συνεχίζουν τὴν ἔνδοξον καὶ σελασφόρον πορείαν τῶν Πατέρων μας, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἠμπορέσουν νὰ ἀνακόψουν καὶ νὰ ἀναχατίσουν οὐτὴν.

Εἴμεθα πλήρως πεπεισμένοι καὶ ἀκραδάντως περὶ τῆς νικηφόρου ἐκβάσεως τοῦ Ἱεροῦ μας ἀγῶνος, ὥς καὶ τῆς μετὰ πατάγου συντριβῆς τῶν διωκτῶν μας, οἵτινες ἐντρομὸι καὶ περ δεεῖς ὑπὸ τὰς ἐκτοξευομένας ἀστραπὰς τῆς ἀκτινοβολούσης καὶ κηρυττομένης σώτειρας ἀληθείας ἤδη ἐνήρξαντο νὰ προαισθάνωνται

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἡ ΕΙΡΗΝΗ

Πόσον ποθητὴ ἀλλὰ καὶ πόσον φευγαλέα, ὅλοι τὴν ἐπιθυμοῦν καὶ ὅλοι τὴν εὐχονται. Ἀλλὰ πόσον ἡ πραγματικὴ Εἰρήνη εὐρίσκεται μακρὰν τῶν; Μακρὰν διότι θέλουν Εἰρήνην ἄνευ Χριστοῦ, ἄνευ τῆς εἰρηνοποιοῦ ἐπεμβάσεως τοῦ. Καὶ ἀλλοίμονον ἀντιεἰρήνης πυρετῶδες ἐτοιμάζονται διὰ τὸν νέον ἀπόνθρωπον πόλεμον, ὃν ἐνῶρισαν οἱ αἰῶνες. Δυστυχῶς ὅλη ἡ δυναμικότης τοῦ ἀνθρώπου ἐξαντλεῖται σήμερον εἰς τὸ πῶς θὰ εὐ- ῥη μέσα ἐξοντωτικά, μέσα μεταβάλλοντα εἰς ἐρείπια θ, τι ὥραϊον ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ὁ αἰὼν μας. Ταλαίπωρε ἀνθρώπε! Ἰδοὺ τ. λέγει, Ἐκεῖνος, Ὅστις εἶπε καὶ ἐγενήθησαν· ἐνετείλατο καὶ ἐκτίσθησαν: «*Μετῆρην τὴν ἐμὴν· δίδωμι ὑμῖν. Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἀρχὼν τῆς Εἰρήνης*». Αὐτὸς εἶναι ὁ Θεός. Αὐτὸς εἶναι ὁ Σωτὴρ. Εἶναι ὁ Δημιουργὸς σου. Τὴν εἰρήνην εἰς τὰ ἄτομα, οἰκογενείας, ἔθνη, λαούς, τὴν διευθύνει ὁ Ἀρχὼν τῆς Εἰρήνης· καὶ τὴν δίδει εἰς ἐκείνον· ὁ ὅποιος τοῦ τὴν ζητεῖ. Ἀλλὰ τί νὰ εἰπώμεν. Ἄν αὐταὶ αἱ ὀλίγαι γραμμαὶ ἰσχύουν διὰ τοὺς πολιτικούς καὶ ἰθύνοντας τὰς τύχας τοῦ κόσμου καὶ ἔπρεπε νὰ τὰς γνωρίζουν.

Τὶ νὰ εἰπώμεν διὰ τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν; Τὶ νὰ εἰπώμεν διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Κληρὸν τῆς; Ἐνῶπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων φωνάζουν «Εἰρήνη πᾶσι» καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος διήρεσαν τὸν Ἑλληνικὸν Ὁρθόδοξον Λαὸν εἰς δύο ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα! Καὶ ὥς νὰ μὴ ἦρκει ἡ διάκρισις αὕτη θέλουν νὰ ἐπιβάλλουν τὸν στραγγαλισμὸν τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας εἰς ἐν ἑκατομύριον Ἑλληνικὸν Λαὸν ἐναντίον τοῦ ὁποῦ ἔχουν κηρύξει κληρικοὶ ἀπάνθρωποι διωγμοί. Ποιοὶ; Οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Θεοῦ τῆς Εἰρήνης καὶ ἀγάπης. Εἶναι Ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἀρχόντος τῆς Εἰρήνης; Ὁ καθείς ἄς κρινῇ. Ἀς ἔχουν ὅμως ὅπως τοὺς ὅτι Ὑπάρχει Θεὸς Εἰρήνης καὶ ἡμεῖς οἱ πιστεύοντες καὶ ἐλπίζοντες εἰς Αὐτόν. Εἰς Αὐτὸν στηρίζομεν τὴν εἰρήνην, τὴν εἰρήνην τῶν ψυχῶν μας, καὶ τὴν κατάπαυσιν τοῦ Περωνείου διωγμοῦ, διὰ τὸν ὅποιον θὰ λογοδοτήσουν μὴν ἡμέραν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων οἱ κύριοι αὐτοῦ. Αὐτοῦ τὴν εἰρήνην θέλομεν καὶ ἀπὸ Αὐτὸν πρέπει νὰ ζητῇ τὴν εἰρήνην κάθε χριστιανικὴ ψυχὴ καὶ ὅχι ἀπὸ ἀνθρώπους τελείως ξένους καὶ πολεμικοὺς τοῦ Ἀρχόντος τῆς εἰρήνης.

τὴν ὁσονοῦπα ἐρχομένην ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Κυρίου καταιοχύνῃ καὶ καταδίκην τῶν.

Χαρήτε καὶ σκιρτήσατε ὅλοι ἐσεῖς οἵτινες ἀγωνίζεσθε εἰλικρινῶς τιμῶς καὶ εὐσυνειδήτως διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ ἱεροῦ πυργώματος τῶν Ἀγίων Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων.

Ἰδοὺ τὰ ζοφερά σκότη ἐνός καὶ πλέον ἔτους σφοδρὸ καὶ ἀμειλίχτου διωγμοῦ ἀρχίζον βαθυδὸν νὰ ὑποχωροῦν καὶ νὰ διαγράφεται, ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος τὸ θεσπέσιον γλυκοχάραγμα τῆς θρησκευτικῆς μας ἐλευθερίας. Χαρήτε καὶ καμμία καρδιὰ νὰ μείνῃ ἀνάκρουτος ἀπὸ τὸ ἀρχαγγελικὸν αὐτὸ μελῶδημα τοῦ Γαβριὴλ. Χαρήτε καὶ ὅλα τὰ χεῖλη τῶν ὀρθοδόξων συντροφιασμένων, ἅς ψάλλουν μὲ τοὺς ἀγγέλους τὸ εὐαγγελίζουσιν γῇ χαρὰν μεγάλην αἰνεῖτε οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν.

Ἐμβάσματα Συνδρομῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιστολῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν κ. Σταθρὸν Καρμῆσαν Χαλκοκονδύλη 7. — Ἀθήνας

ΤΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΙ

Ἀκόμη δὲν ἔληξε ἡ διαμάχη Κυβερνήσεως καὶ Κρατοῦσης Ἐκκλησίας διὰ τὸ ζήτημα τῶν μοναστηριακῶν κλημάτων. Τὰς ἐπ' αὐτοῦ ἀπόψεις μας ἐξεθέσαμεν εἰς περασμένα τεύχη τῆς ἐφημερίδος μας. Ἐπαυλαμβάνομεν πάντως καὶ πάλιν διὰ εἶναι κοινωνικὸν ἔργημα νὰ παραμένουν ἀνεκμετάλλετοι τεράστιαι περιεχταί, ἐπὶ τῷ λόγῳ διὰ εἶναι «βασόφια» καὶ νὰ λειτουργοῦν εἰς τὰς πόλεις πληγέντες ἀγρόται. Ἐκτός ὅμως αὐτοῦ ἐπιθυμοῦμεν νὰ τονίσωμεν εἰς τὸ σκόληδόν μας αὐτὸ, τὴν σκανδαλώδη οἰκονομικὴν ἐπάρεκλειαν τῶν περισσοτέρων «Σεβασμιωτάτων», οἵτινες μᾶς διενθυμίζουν τοὺς μυθικοὺς μεγιστάνες καὶ τῶν ὁποίων ἡ πολυτελεστάτη ζωὴ, ἀποδεικνύει ποῖοι ἐκμεταλλεύονται τὴν ἀμπελον τοῦ Κυρίου. Αἱ ταχύνταται λιμουζίνας, αἱ πολυτελεστάται βίλλαι, τὰ χρυσὰ ἄμφια, ἡ εἰς τὰς Ἀθήνας ἰόβιος παραμονὴ τῶν «Ἀγίων», ἀπαιτοῦν δαπάνας τεραστίας, αἱ ὁποῖαι βεβαίως δὲν προέρχονται οὐδαμῶς ἀπὸ τὰς πατρικῆς περιουσίας τῶν ἀνυποδότητων νεανιῶν, τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία ἐτίμησε μὲ τὰ ἀξιώματα τῆς.

Ἰδοὺ τώρα μερικοὶ ἐν τῶν πόρων: α) Βασικὸς μισθὸς Νομάρχου δι' ἑναστὸν «Σεβασμιωτάτον», β) ἔξοδα παραστάσεως, γ) δικαιώματα ἐφ' ἐκείνης ἐκτιμώμενης ἀδείας γάμου, δ) δικαιώματα ἐφ' ἐκείνου ἐκτιμώμενου διαζυγίου. Καὶ αὐτοὶ ἀν εἶναι οἱ δεδηλωμένοι πόροι. Τώρα ἑναστὸν μηνόσυνον, ἑναστὸς ἐργασιμῶς, ἐκείνη χοροστασία ἢ λειτουργία ἀποτελοῦν θέματα ἰδιαίτερας, ... συμφωνίας. Καὶ αὐτοὶ οἱ χρυσόφοροι Μῆδαι, ἔχουν τὴν..., ἀφέλειαν νὰ ὀμιλοῦν περὶ οἰκονομικῆς ἀπαθλιώσεως καὶ νὰ ἀπειλοῦν τὴν Κυβέρνησιν, ἐπιθυμοῦσαν νὰ βοηθήσῃ τὰς πενομένας τάξεις τοῦ λαοῦ μας. Εἶναι καὶ αὐτὸ δείγμα τῶν κατῶν!

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

Ἐλαβε ἔκτασιν τὸ ζήτημα τῆς ἐκφορᾶς τῶν ἐπιταφίων καὶ μερικοὶ «Σεβασμιωτάτοι» τῆς περιουσίας τοῦ Ἀγίου Ἀκαρνανίας, ἐπιμένοντες νὰ ἀπαγορεύσουν τὴν ἐκφορὰν. Τώρα βεβαίως, διὰ θὰ πρέπη νὰ τονισθῇ ὁ Σεβασμός κατὰ τὴν ἐκφορὰν ταῦ σεπτοῦ Σώματος τοῦ Κυρίου, ὥστε νὰ λείψουν αἱ παντάναι, αἱ διάφοροι ἀσχημῖαι καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ «κοτσουμπλιά», εἶναι γεγονός. Ἀπὸ τοῦ σημείου ὅμως αὐτοῦ μέχρι τῆς προτάσεως τῆς ἀπολύτου ἀπαγορεύσεως ἐπαρχει διαφορά. Ἐθιμα καὶ καταστάσεις, βαθεὺς ριζωθεῖσαι εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ μας, δὲν ἀποβάλλονται, Πρὸ πάντων ὅμως τοιαῦτα σοβαρὰ θέματα δὲν ἐπιλύονται διὰ τηλεφωνικῆς ἐπικοινωνίας μεταξὺ Ν. Φαλήρου, ὅπου κάθηται ὁ ποιμενάρχης καὶ Μεσολογγίου, ὅπου ἀγωνιᾷ τὸ ποιμνίον τοῦ Τοιοῦτον τι μᾶς πληροφορεῖ ἡ «Ἐμέρα τῶν Πατρῶν» τῆς 2-4-52.

Ἰδοὺ πῶς σκέπτονται καὶ πῶς ἐνεργοῦν οἱ «Ἀγριοὶ τοῦ Θεοῦ! Ὅλα ἐπιλύονται τηλεφωνικῶς.

Ἡ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΠΡΟΥ ΚΛΙΝ ΚΑΙ Ν. ΙΕΡΣΕΗΣ

Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἀνεχώρησε διὰ τὸ ποιμνίον του, μετὰ πολυήμερον παραμονὴν ἐν Ἑλλάδι ὁ Σεβασμιώτατος Μπροῦκλιν καὶ Ν. Ἰερσέης κ. Ἀρσένιος. Κατὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι παραμονὴν του ἐπεσκέφθη τοὺς διωκομένους Ἀρχιερεῖς μας καὶ τὸν ἐξόριστον Ἡγέτην μας κ. Χρυσόστομο, εἰς τὴν νῆσον Μοτιλῆνην. Ἐφυγε δὲ μὲ τὴν βαθυτάτην πικρίαν διὰ τὸ αἶχος τοῦ ἐν Ἑλλάδι διωγμοῦ, τὸν συνοδεοῦν αἱ εὐχαὶ μας καὶ θὰ διατηρήσωμεν ζωηρὰν τὴν ἀνάμνησιν τῆς καλῶσύνης του καὶ εὐγενείας του.

ΔΙΑ ΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

Κρίνομεν σκόπιμον, ὅπως τὰ παραρτήματα ἀποστέλλωσιν συνεχῶς ἐκθέσεις τῶν ἀπόψεων τῶν, τῶν κυριωτέρων γεγονότων καὶ ἐνεργειῶν ὥστε νὰ ἐνημεροῦνται ἐγκαίρως ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ἀγῶνος.